

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2242/2016
16.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА, са пребивалиштем у ..., ..., ..., чији је пуномоћник Урош Мишковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Александра Јаковљевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6471/15 од 15.07.2016. године, у седници одржаној 16.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6471/15 од 15.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 320/2012 од 30.06.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да суд обавезе тужену да тужиоцу на име дуга исплати износ од 65.000 америчких долара, са домицилном каматом од 07.02.2002. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 719.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 6471/15 од 15.07.2016. године, одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је одговорила на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14), која се

примењује на основу члана 506. став 2. наведеног закона, па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, као ни повреда одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 1., у вези члана 3. став 1. истог закона, од стране другостепеног суда, а на битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити у смислу члана 407. истог закона, тужилац у ревизији одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су започели емотивну везу 2001.године. Ванбрачну заједницу су засновали децембра 2002.године. Тужилац је 07.02.2002. године на банковни рачун тужене уплатио износ од 65.000 USD, а тужена је 19.02.2002. године купила стан у ... у Ул. ... бр. ..., на основу закљученог уговора који је оверила пред Другим општинским судом у Београду. Странке су брак закључиле 14.02.2003. године, фактичка брачна заједница је трајала до августа 2004.године, а брак је престао пресудом Врховног суда Калифорније од 21.11.2007. године. Након фактичког престанка брачне заједнице странака, тужилац је поднео тужбу у овој парници 20.03.2006. године у којој указује да је тужена на овај начин поступила супротно његовом налогу да од новца који јој је поверио купи стан у његово име и за његов рачун. Током парнице је тврдио да је новац предао туженој на основу уговора о зајму.

На основу овако утврђеног чињеничног стања и постављеног тужбеног захтева правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев закључивши да је тужилац предао туженој новчани износ од 65.000 америчких долара на основу усменог уговора о поклону, чији опозив не тражи, у складу са одредбама Српског грађанског законика из 1844. године, а које одредбе се примењују на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године и за време непријатељске окупације ("Сл.лист ФНРЈ" бр. 86/46).

Неосновано тужилац у ревизијским наводима истрајава у тврдњи да је новац дао на име вршења налога или зајма туженој и да су испуњени услови за повраћај датог новчаног износа са каматом, како је формулисано тужбеним захтевом. Правила поступка прописана члановима 3. став 1, 7. и 8. Закона о парничном поступку, обавезују све субјекте – учеснике поступка на поштовање правила која су тим нормама прописана и у испитивању примене процесног и материјалног права суд одлучује у границама захтева који су постављени у поступку, по свом уверењу, на основу чињеница које су странке изнеле и на којима заснивају своје захтеве и предложених доказа којима се утврђују те чињенице, осим недозвољених располагања странака, о чему суд пази по службеној дужности. Наведено указује да у ситуацији када су предмет спора субјективна грађанска права странака са којима оне могу слободно располагати, суд не истражује чињенице које странке нису саме изнеле, а на основу чињеничне грађе формира судијско уверење о основаности тужбеног захтева. У конкретном случају нижестепени судови су правилно

закључили да из изложених чињеница произлази да је тужилац предао туженој 65.000 USD на основу усменог уговора о поклону и да није доказао тврдње да је новац предао туженој на основу другог правног посла. Не може тужилац у парничном поступку са успехом тужбом за повраћај датог побијати законитост уговора о зајму или уговора о налогу, када тужбени захтев не заснива на чињеницама које представљају основне елементе тих правних послова. Како тужилац није искористио процесна овлашћења да суду пружи доказе из којих би произлазиле његове чињеничне тврдње или из којих би произилазио разлог за опозив уговора о поклону или који би тај правни посао чинио ништавим из разлога прописаних Законом о облигационим односима, то у овој парници није било могуће одлучивати о основаности тужбеног захтева из разлога наведених у тужби и у границама разлога који се тичу уговора о поклону.

Ревизијом тужилац неосновано указује да су нижестепени судови пропустили да оцене основаност тужбеног захтева у контексту примене члана 190. став 2., у вези члана 191. став 2. Породичног закона, јер је несумњива чињеница да је тужилац новац предао туженој пре заснивања ванбрачне, а потом и брачне заједнице, како то правилно закључује другостепени суд.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић